

„Kiesett az X-Faktorból, de nagyon jó volt" – múlt vasárnap óta nagyon gyakran hallani ezt a mondatot Székelyudvarhelyen. **Abodi-Nagy Blanka** neve nemcsak a városban, hanem egész Erdélyben ismert lett, s ha nem is jutott be az RTL Klub tehetségkutató műsorának legjobb egytucatjába, a versenyben előadott produkciói emlékezetesek maradnak.

Fotó: Kakasy Botond

Blanka tízéves kora óta él Székelyudvarhelyen, ahol az elmúlt években egy rendezvény-zenekar énekesnőjeként lett ismert. A versenyből múlt vasárnap esett ki (akkor

adta a tévécsatorna azt a felvételt, amin mentora, Nagy Feró közölte vele, hogy nem viszi magával), néhány nappal utána egyeztettünk interjút.

A tömbházlakásba betoppanva Johnny, a másfél éves cocker spániel fogad – és persze Blanka, aki a fotók kedvéért gyorsan igazít egyet a haján, majd ismert kedves mosolyával várja kérdéseinket.

Mi az első emléked, ami az énekléssel, a zenével kapcsolatos? Emlékszel az első dalra, az első lemezekre, amit hallottál?

Van nekem egy kazettám is, amit dédnagymamám készített: óvodásként sokszor voltam nála, és felvette kazettára, ahogy éneklem az Alma a fa alatt, A malomnak nincsen köve stb. gyerek-népdalokat. Én amióta az eszemet tudom, egész pici gyerekkorom óta énekelek, a szüleimtől is ezt hallottam, hogy mindig énekeltem.

Második vagy harmadik osztályos koromban voltam regemondó versenyen, ahol olyan regét mondtam el, amiben dal is volt, és nyertem egy különdíjat – akkor fedezett fel a tanítónéni, Lakatos Irénke. Akkor még Szovátán laktunk és a 2-es általánosba jártam – tulajdonképpen Marosvásárhelyen születtem, majd Szovátán éltünk egészen ötödik osztályos koromig, amikor Székelyudvarhelyre kerültem a Palló Imre Művészeti Szakközépiskolába.

Ezek szerint a szüleid tudatosan erre a pályára irányítottak már kisgyerek-korodban. A Pallóban már énekeltél és fuvoláztál.

Én úgy képzeltem a Pallót ötödikben, hogy bejövök s aktuális slágereket is fogunk énekelni, persze nem úgy volt. Eleinte zongorázni tanultam, fuvolista lettem négy évig, közben kórusra jártam, de hangot nem képeztek, mert állítólag olyan kicsi korban még nem kezdik el. Aztán kilencediktől kezdtem énekórára járni Kocsis Ilona tanárnénihez.

Mi az, amit egy tinédzsernek megtanít egy szakember, egy énektanár?

Legelőször megtanítja a légzéstechnikát, hogy vedd a levegőt, mert nagyon fontos, hogy legyen tartása a dolognak, hogy ne legyenek hangszálproblémák. A tanárnő nekem mindig elmagyarázta, hogy mi az, amit éppen tanulunk, milyen lelkületű az a dolog.

Akkor előadni is tanított, nemcsak énekelni.

Igen, megtanította, hogy képzeljem magam bele abba a világba. Mindig megkezdődött az óra, bemelegítettünk, s azután vettük a darabot – megmondta, hogy az a darab honnan származik, milyen világból, hogy adjam elő, s akkor gyakoroltuk.

Érettségi után megpróbáltál erre a pályára felvételizni?

Megpróbáltam, de pótfelvételire mentünk, mert az januárban vagy februárban volt, s akkor még nem tudtuk, hogy sikerül-e az érettségink. Ez Budapesten volt, a Kőbányai Zenestúdióban: egyik osztálytársammal mentünk, de szerintem nem is voltunk eléggé felkészülve rá. Akkor nem sikerült, s úgy hirtelen tanácstalan lettem, hogy mihez kezdjek. Semmiképpen nem akartam klasszikus zenét tanulni, mert az iskolában sem szerettem nagyon, egy kicsit feketebáránynak is tűntem, mert nem szerettem gyakorolni a klasszikus zenét, lett egy olyan se nem klasszikus, se nem könnyűzenei stílusom.

Ezek szerint inkább a popzene vagy a dzsessz vonzott már akkor is.

Mindenképpen! Csak Romániában nincsen olyan iskola, ami ezzel foglalkozik.

